

Tabita

„Și în Iope era o ucenică numită Tabita, care tradus înseamnă Dorca. Ea era plină de lucrări bune și de milosteniile pe care le făcea. Și a fost că, în zilele acelea, s-a îmbolnăvit și a murit. Și, după ce au spălat-o, au pus-o în camera de sus. Iar Lida fiind aproape de Iope, ucenicii, auzind că Petru este acolo, au trimis doi oameni la el, rugându-l: «Nu întârzia să vii la noi!» Și, ridicându-se, Petru a plecat cu ei; pe care, atunci când a sosit, l-au dus în camera de sus; și toate văduvele stăteau lângă el, plângând și arătându-i cămășile și hainele pe care le făcea Dorca pe când era cu ele. Iar Petru, scoțându-i pe toți afară și îngenunchind, s-a rugat; și, întorcându-se spre trup, a spus: «Tabita, ridică-te!» Și ea și-a deschis ochii și, văzându-l pe Petru, s-a așezat. Și, dându-i mâna, a ridicat-o și, chemându-i pe sfinți și pe văduve, le-a înfățișat-o vie. Și s-a făcut cunoscut lucrul acesta prin toată cetatea Iope și mulți au crezut în Domnul“ (Faptele Apostolilor 9.36-42).

Este foarte plăcut să vedem cum Domnul subliniază în Cuvântul Său ceea ce a făcut o persoană pentru El. Acest lucru îl recunoaștem în mod deosebit din ceea ce ne este relatat în Scriptură despre Tabita: „Ea era plină de lucrări bune și de milosteniile pe care le făcea.“ Activitatea ei îndreptățește, desigur, denumirea de „ucenică“.

Chiar dacă nu ni se spune cine a dus vestea bună în Iope, totuși din relatarea prezentată în fragmentul nostru putem vedea că și acolo au fost câștigate suflete prețioase pentru Domnul prin vestirea Evangheliei.

La fel ca mai târziu Lidiei, Domnul i-a deschis Tabitei inima și ea L-a primit prin credință pe Domnul Isus ca Salvatorul ei personal. Acum putea recunoaște cu pace adâncă în inimă și cu o bucurie sfântă: Domnul „mi-a șters fărădelegile ca pe un nor gros, și păcatele mele ca pe un nor“ (Isaia 44.22).

Plină de **mulțumire**, ea dorea să-și dedice viața Domnului, care i-a dăruit o mântuire atât de mare, la fel ca acele femei care L-au urmat pe Domnul și I-au slujit cu bunurile lor (Luca 8.2, 3).

În acel timp nu erau scrise epistolele cu indicațiile referitoare la comportamentul credincioșilor față de frații de credință și față de ceilalți oameni. Dar Duhul Sfânt a fost activ în cei mântuiți, astfel încât viața din Dumnezeu, care era în ei, s-a dezvoltat atât de minunat și s-a arătat **roada plăcută a Duhului**. Și Tabita s-a dat pe sine, ca mai târziu credincioșii din Macedonia (2 Corinteni 8.5), mai întâi Domnului și apoi alor Săi. Atitudinea ei interioară era:

„La dispoziția Ta, Domnul meu,
fie că munca e mare sau mică,
în casă și pe câmp, în muncă și odihnă,
spune-mi Tu, Doamne, ce să fac.“

Deja cu mult înainte de a fi scrise cuvintele: „participați la nevoile sfinților“, Tabita a fost mișcată de nevoile sfinților și astfel și-a dedicat Domnului timpul, puterea și banii în slujirea sfinților Săi. Probabil, unii preferă odihna sau se gândesc numai la ei. Ce a făcut Tabita? Ea a făcut binefacere și dărnicie. Citim în Scriptură că „era plină de lucrări bune și de milostenii“. Ea însăși, o lucrare a harului lui Dumnezeu, înțelegea că acum trebuie să fie un vas „folositor stăpânului“ și dorea să umble în faptele „pe care le-a pregătit Dumnezeu înainte“. Deoarece avea o inimă pentru Domnul, îi iubea și pe ai Săi și lua parte la bunăstarea acestora și la necazurile lor, dar nu prin cuvinte, ci prin **faptă și în adevăr**.

Să imităm și noi lucrarea ei! O astfel de mărturie a Scripturii este desigur pentru a ne îndemna să facem binele și să nu obosim; „pentru că, la timpul potrivit, vom secera, dacă nu vom cădea de oboseală“ (Galateni 6.9, 10).

Cât de mișcător este să vedem văduvele care i-au relatat apostolului Petru ceea ce a fost Tabita pentru ele. Cât de mult a fost proslăvit Domnul prin învierea ei. Învierea Tabitei nu a fost însă singura răsplată pentru activitatea ei. În fața scaunului de judecată al lui Hristos va primi întreaga răsplată din mâna Domnului ei iubit, Căruia I s-a pus la dispoziție.

Cu ce plăcere se odihnea ochiul Său peste ea, deoarece ea făcea milostenie și dărnicie. Și în zilele noastre, Domnul privește **dragostea activă** a celor care Îi aparțin. El vede darurile care sunt date din belșug, dar și bănuțul văduvei care a jertfit din sărăcia ei. Scriitorul acestor rânduri a fost adânc mișcat când o ucenică în vârstă, a Domnului, i-a înmânat o sumă de bani pentru cei în suferință din alte locuri. Câtă îmbărbătare este în Cuvântul Domnului: „Pentru că oricine vă va da să beți un pahar cu apă în Numele Meu, pentru că sunteți ai lui Hristos, adevărat vă spun, nicidecum nu-și va pierde răsplata“ (Marcu 9.41)!

Așa cum Domnul a luat cunoștință de activitatea plăcută a Tabitei, El a privit în trecut și privește cu plăcere și în prezent tot ceea ce se face pentru sfinți din dragoste față de El. Răsplata va fi deplină pentru fiecare în ziua Sa!